

ת"פ 9534/01/14 - המאשימה מדינת ישראל נגד הנאשם יצחק עלימה

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 9534-01-14 מדינת ישראל נ' עלימה
בפני כב' השופטת אליאנא דניאלי

בעניין: המאשימה מדינת ישראל
נגד
הנאשם יצחק עלימה

הכרעת דין

פתח דבר

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בניגוד לסעיף 380 בחוק העונשין, התשל"ז-1977.
2. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 13.10.13 בשעה 19:20 לערך, במחלקה פנימית ו' בבית החולים "בלינסון" בפתח תקווה, התלונן הנאשם על הטיפול באמו המאושפזת בבית החולים, תוך שהוא צועק לעבר תחנת האחיות. מאבטח בית החולים, אסף מליק (להלן: "המאבטח") הגיע וביקש מהנאשם לצאת מהמחלקה, אולם הנאשם סרב והמשיך לצעוק. המאבטח חסם בגופו את הכניסה לחדר האחיות, ובתגובה דחף הנאשם את המאבטח. המאבטח הדף את הנאשם כדי למנוע את כניסתו לחדר האחיות, ואז היכה הנאשם את המאבטח בפניו באמצעות ידו. כתוצאה מהמעשה נגרמו למאבטח סימן חבלה ונפיחות בשפתו התחתונה.
3. בתשובתו לאישום אישר הנאשם כי נכח בבית החולים במועד האירוע. הוא כפר בכך שצעק לעבר האחיות, אך הודה כי התבקש לצאת מהמחלקה. לדבריו לא סרב לבקשה. לטענתו המאבטח חסם אותו בדרכו, אולם הוא לא דחף את המאבטח ולא היכה אותו.

דין והכרעה

4. לאחר ששמעתי את העדים ובחנתי את הראיות, שוכנעתי כי המאשימה הוכיחה את המיוחס לנאשם מעבר לספק סביר. להלן נימוקיי.

5. מטעם המאשימה העידו 3 עדים - המתלונן, אח שעבד במחלקה בעת האירוע, ושוטרת שהוזעקה למקום. כן הוגשו הודעת הנאשם, מסמך מחדר המיון בו נבדק המתלונן לאחר האירוע, ומזכר נוסף. לאחר שהתרשמתי באופן ישיר מהמתלונן ומהאח, אני מוצאת כי אלו העידו באופן מהימן. התרשמתי כי העידו אודות האירוע כפי שהתרחש, ללא מגמת הגזמה והפללה. תעודת חדר המיון אף תמכה בעדויותיהם, כפי שיפורט להלן. מנגד, התרשמתי כי הנאשם התנהל באופן סוער ונרגז - הן בעת ביצוע המעשה והן באולם בית המשפט. הוא היה נסער במהלך כל הדיונים, הירבה להתערב במהלכם, התווכח, הרים את קולו, ויצא את האולם במחאה. התנהגותו זו מתיישבת היטב עם ההתנהגות אשר תוארה על ידי עדי המאשימה, ולצד אי ההגיון שבגרסתו, חלקים כבושים בגרסה זו, וסתירות בין עדותו להודעתו במשטרה, לא נתתי אמון בדבריו.

6. **עד התביעה העיקרי הינו אסף מליק**, המתלונן, אשר בעת האירוע שימש כמאבטח וסייר בבית החולים, וכיום אינו עובד שם עוד. הוא העיד כי הגיע למחלקה הפנימית ביום האירוע לאחר קבלת קריאה בקשר על התפרעות במחלקה, ובהגיעו ראה את הנאשם מתפרע. עוד טרם כניסתו למחלקה כבר שמע את הנאשם צועק ומשתולל, דופק על הדלפק ומבקש לדבר עם מנהל בית החולים. הוא הבהיר כי מדובר היה באלימות מילולית ובהתנהגות מאיימת, אולם באותו שלב לא נקט הנאשם באלימות פיזית.

העד ניגש אל הנאשם וביקש ממנו להירגע ולצאת לשוחח עימו בחוץ, אולם הנאשם לא הסכים לדבר איתו או לצאת, והעד הבהיר לו כי הוא יוכל להישאר במחלקה אם יפסיק לצעוק ולהתפרע. אלא שהנאשם ביקש בצעקות לדבר עם מנהל בית החולים.

העד הציע לו שוב לצאת, אולם הנאשם לא הסכים כלל לשוחח עמו ובשלב זה הבחין הנאשם באחות אשר הלכה לכיוון חדר התרופות, חדר בו נמצאים גם אחיות ורופאים, והוא מחוץ לתחום למעט לאנשי הצוות. העד הבהיר כי הוא לא שמע את הנאשם מופנה לאותו חדר על ידי מי מאנשי הצוות שהיו במקום, כטענתו.

כאשר התחיל הנאשם לצעוד לכיוון החדר, הבין העד לאן פניו מועדות, נעמד מולו פנים מול פנים כדי לא לאפשר לו להיכנס, ואמר לו כי אינו יכול להיכנס לחדר זה. אלא שהנאשם הדף אותו הצידה בידו. בתגובה תפס העד בזרועותיו והוליך אותו לכיוון היציאה מהמחלקה. תוך כדי הליכה, שחרר הנאשם את אחת מידיו, הכה את העד באמצעות מכת אגרוף בפניו - והמשיך להשתולל. בשלב זה, וכדי לנטרל את האיום מפני תקיפה, סובב העד את הנאשם, חיבק אותו מאחור והפילו לרצפה, כדי שלא יוכל עוד לתקוף. לאחר שעשה כן, הציע לו העד מים והודיע לו כי הוא מעוכב. אז הגיע למקום אחראי המשמרת והעד פנה לקבלת טיפול, שכן כתוצאה ממכת האגרוף נגרמו לו חבלות בשפה ונפיחות בפנים (ע' 6).

העד נחקר באשר לפרטים מינוריים במהלך האירוע, ומהימנים עליו דבריו כי בלהט האירוע לא הבחין בכל פרט שהתרחש, והוא אינו יכול לזכור את מלוא הפרטים בחלופ הזמן. כך לגבי האופן המדויק בו ניסה הנאשם להזיז כדי להיכנס לחדר הצוות, ותוכן הצעקות שנשמעו בזירת האירוע (אף כי זכר שהיו במהלך האירוע צעקות מרובות של הנוכחים במקום). כן עמד על כך שאינו זוכר מיהם אנשי הצוות שהיו במחלקה באותו מועד.

התרשמתי כאמור ממהימנות העד. הוא תיאר את שלבי האירוע, זכר את פרטיו והעיד כי מדובר היה

באירוע חריג למהלך עבודתו. העד הדגים בבית המשפט כיצד עמד הנאשם למולו וכיצד נאלץ לתפוס אותו בכתפיו, הדגים את עמידת הפיסוק ואחיות הידיים במשקופים אשר נועדה למנוע את כניסת הנאשם אל החדר, ושרטט בחקירה נגדית את מיקום דלפק הצוות וחדר הצוות. כן אישר את דברי הנאשם כי חבק אותו מהצוואר מאחור, לאחר שהנאשם תקף אותו ובמסגרת הניסיון לרתקו. הוא עמד על כך שלא ידע כי מדובר בנכה וכי הדבר נאמר לו רק כשנחקר במשטרה. כן עמד על כך שלא הכיר את הנאשם טרם האירוע.

7. **איריס פוזיילוב** הינה סיירת בתחנת פתח תקווה, אשר ערכה דו"ח פעולה ביום האירוע, ת/1. היא העידה כי אינה זוכרת את האירוע והסתמכה בעדותה על הדו"ח, ממנו עולה כי פגשה במאבטח, אשר מסר לה את פרטי האירוע, והבחינה בנפחות מעטה בלחי שמאל שלו. כן כתבה את גרסת הנאשם, לפיה הופל על ידי המאבטח לאחר שכעס על הטיפול באמו. העדה עמדה על כך שאם נרשם בדו"ח כי המתלונן קיבל אגרוף בלחי שמאל, הרי שראתה מעט נפחות כפי שתיעדה, והבהירה כי כתבה שהיו תקיפות הדדיות שכן שני הצדדים טענו לתקיפה, אותה לא ראתה מאחר שהגיעה לאחריה.

עסקין בשוטרת אשר נקראה למקום לאחר האירוע, היא אינה מכירה מי מהצדדים, ועיקר תרומתה הינו בציון העובדה כי הבחינה בנפחות בלחי המאבטח, פרט התומך בגרסת המאבטח כי הוכה על ידי הנאשם. מצאתי את דבריה מהימנים, ואיני מוצאת כל מניע לכך שתתעד ותעיד אודות פרטים שאינם אמת.

8. **אמיר אבו פול** הינו אח מוסמך העובד במחלקה כ-4 שנים, ואשר היה עד לאירוע נשוא כתב האישום. לדבריו, ניצב ממש מול שהתרחש, ולכן יכול היה לראותו היטב. הוא העיד כי במועד האירוע במשמרת הערב, ניגש הנאשם לאחד מאנשי הצוות וביקש כי ירחצו את אמו. הוסבר לנאשם כי על פי הנוהל לא רוחצים מטופלים בערב, ואז החל הנאשם לצעוק ולהתנהג באופן שלדברי העד אינו ראוי. לפיכך הוזמן הביטחון על ידי אחד מאנשי הצוות.

כאשר ביקש הנאשם להיכנס לחדר הצוות, חסם המאבטח את דלת הכניסה ואז ניסה הנאשם להיכנס בכוח ודחף את המאבטח. בתגובה דחף אותו המאבטח בחזרה. לדברי העד הנאשם סטר למאבטח בלחי ימין, ולכן הסתער עליו המאבטח והורידו לרצפה (ע' 12).

בחקירה נגדית הצביע העד על מיקומו בעת האירוע וציין כי משראה שהנאשם צועק ומתנגד, הוא הזעיק מאבטחים נוספים.

העד הכחיש את טענת הנאשם כי המאבטח הוא שתקף אותו, ועמד על כך שהמאבטח התנהג באופן אשר תאם את האירוע, הן מאחר שהוכה על ידי הנאשם ולכן הגן על עצמו, והן מאחר שניסה למנוע תקיפה של אנשי צוות (ע' 14). בדומה למאבטח העיד כי נוצרה מהומה במחלקה עקב מעשי הנאשם, אך הכחיש את טענת ההגנה כי אחות שהייתה במקום צעקה כי ישלעזבו את הנאשם. אף הוא ציין כי הנאשם לא טען שהוא נכה במהלך האירוע, ולדבריו רק לאחר שהורד הנאשם לרצפה הוא טען זאת, ואז הרימו אותו מאבטחים נוספים שהגיעו, על כיסא גלגלים.

גם עד זה לא זכר ממרחק הזמן מי הם אנשי הצוות שהיו במקום.

נתתי אמון בעדותו של העד. התרשמתי כי העד, אח במחלקה, העיד אודות אירוע אותו ראה לנגד עיניו, וכי לא היתה לו סיבה להעיד כנגד הנאשם אך משום שזה הלן על הטיפול באימו. העד שלל את טענות הנאשם ותמך בגרסת המתלונן כי הנאשם היה נסער ונהג באלימות, ואף ציין כי מאחר שהמאבטח לא הצליח לרסנו ונוכח התנהגותו, זימן בעצמו מאבטחים נוספים.

9. **במסגרת פרשת התביעה הוגשה הודעת הנאשם, ת/5, מתאריך 15.10.13.** בהודעתו תיאר הנאשם את השתלשלות הטיפול באמו וטען כי התווכח עם אחד האחים במחלקה וכתוצאה מכך הזעיק האח את הביטחון. לדבריו, למקום הגיע איש ביטחון וכשביקש לשוחח עם הממונה על המחלקה, חסם המאבטח את הכניסה. לטענתו במהלך האירוע לא צעק, לא הרים יד, ולא היה מגע בינו לבין המאבטח. ואולם כאשר שאל מי מנהל את המחלקה, תפס אותו איש הביטחון בצורת חניקה בצוואר, הרימו למעלה ואז דחף אותו הנאשם בפניו. בתגובה הרים אותו המאבטח ודחף אותו כך שנפל על הגב.

לדבריו, נטען בפניו במקום כי הכה את המאבטח באמצעות מכת אגרוף, אולם הוא הסתכל על פניו של המאבטח ולא ראה סימן. גם כאשר הוצג בפניו מסמך הבדיקה של המאבטח בחדר המיון לאחר האירוע, השיב כי מדובר בקומבינה של בית החולים וכי לא נתן למאבטח מכה אלא דחיפה קלה כדי להרחיקו.

כאשר נטען כי דחף את המאבטח לאחר שזה אמר לו כי אינו יכול להיכנס לחדר הצוות, השיב - "ממש לא, יכול להיות שהייתה נגיעת ליטוף, אבל לא תקיפה" (ש' 39).

הנאשם טען כי היו במקום אנשים רבים, אולם כשנשאל אם יש עדים לאירוע, השיב כי לצערו לא (ש' 58-59).

10. עוד הוגשו במסגרת פרשת התביעה מסמכים נוספים אשר יש בהם כדי לחזק את גרסת המאבטח: **מת/2 עולה כי המאבטח נבדק לאחר האירוע בבית החולים, ונמצאה חבלה בשפתו התחתונה.**

הראיות באשר לאופיו והתנהלותו של הנאשם נתמכות בת/4, ממנו עולה כי הנאשם הגיע לתחנת המשטרה בתאריך 16.10.13 בבקשה לבטל את הערבויות שהוטלו עליו. לאחר שהוסבר לו כי לא ניתן לשנות מהתנאים שהוקלו, התלהם והתווכח עם השוטרים.

11. **פרשת ההגנה הושתתה על עדות הנאשם לבדו, כפי שיפורט להלן.** ראשית העיד הנאשם ארוכות אודות ניתוחים שעבר, מצבו הפיזי, וקשיי הטיפול באימו. באשר לאירוע נשוא האישום העיד כי טיפל באמו חסרת הישע בבית החולים, ויום אחר יום ביקש מהצוות לקלח אותה, לדבריו ללא הועיל. לפיכך לטענתו התווכח ויכוח לגיטימי עם איש צוות, ולא הרים את קולו. במהלך הויכוח עברה במקום אחות שלדעתו היא אחראית המחלקה, וייעצה לו לדבריו להגיש תלונה.

הנאשם טען כי אמר בקול רם, כדי שהנוכחים בחדרים ובפרוזדור ישמעו אותו, כי במחלקה מתעללים בחולים ומזניחים אותם. לדבריו נופף באצבעו לעבר האח שהיה במקום, והודיע לו כי הוא הולך לקלח בעצמו את אמו. בחקירה נגדית, כאשר נטען בפניו שהתנהגותו עוד טרם המגע עם המאבטח לא הייתה נורמטיבית, השיב כי הרגיש שאין לו ברירה, ושההתנהלות כלפיו וכלפי אמו היא כמו אל אדם המוצמד אל הקיר ומבקשים לירות בו. לפיכך ביקש לזעזע את המחלקה ולהראות למשפחות כיצד המקום מתנהל. עם זאת, הוא לא התלונן בשלב

כלשהו בפני אף גורם באופן רשמי על הטיפול באימו.

לעדות הנאשם הוא חזר אל חדר אימו, וכשניגש שוב אל דלפק הצוות הגיעו שני מאבטחים - המתלונן ומאבטח נוסף. הוא הניח לדבריו יד בצורה חברית על כתף המתלונן, וסיפר לו על מצב הטיפול באמו. המתלונן ביקש ממנו להתלוות אליו, אולם הנאשם השיב שהוא מבקש תחילה להיפגש עם אחראית המחלקה או מנהל בית החולים. הוא ניגש אל האח בדלפק ושאל אותו היכן נמצא אחראי המחלקה. לדבריו, האח הצביע על חדר הצוות ואז הוא התקרב אל החדר, ומבחוץ שאל מי אחראי המחלקה. אחת האחיות השיבה כי היא האחראית ואז התייצב המאבטח למולו וביקש להפילו. לדבריו המאבטח "התחרפן", תפס אותו בצוואר בצורת חניקה והרים אותו כך שרגליו כמעט השתלשלו באוויר. הנאשם הגיב בהתגוננות, ודחף את פני המאבטח באמצעות ידו. לדבריו, המאבטח הרים אותו והוליך אותו כך כשידיו סביב צווארו מספר מטרים, ולאחר מכן זרק אותו על הרצפה. הוא טען כי במקום החלו צעקות על המאבטח, והמולה. הנאשם שלל את הטענה כי הכה את המתלונן באמצעות מכת אגרוף והעיד כי המגע היחיד היה הדחיפה אותה תיאר. הוא אישר כי למאבטח נגרמה נפוחות בשפתו, אולם טען כי זאת עקב הגנה עצמית (ע' 25).

הנאשם הוסיף ותיאר כיצד ביקש שיטפלו בו לאחר מכן שכן סבל מכאבים קשים, אולם הן בחדר המיון והן במחלקה היקשו עליו.

הוא טען כי אינו מצטער על מעשהו וכי הוא שמח וגאה על כך, ולו היה צריך לחזור על כך היה עושה זאת שוב.

12. **התרשמתי כי לפניי אדם סוער וכעוס, אשר היה משוכנע כי נגרם לאימו עוול בדרך בטיפול בה, וכדבריו - חפץ לזעזע את המחלקה.** כחלק מהתנהלותו הסוערת אף הזמין בעצמו לאחר האירוע את המשטרה.

לא ניתן להתעלם מכך שהתנהלותו המתוארת של הנאשם התיישבה היטב עם דמותו כפי שהצטיירה באולם בית המשפט, מהלך מספר דיונים. במהלך העדויות קם הנאשם והתיישב מספר פעמים. הוא הסתובב באולם נסער, והיה פעיל. הוא התערב בחקירות, והתווכח עם בא כוחו ועם בית המשפט, ביקש להוסיף לפרוטוקול דברים מעבר לטיעוני בא כוחו, והיה דרמטי ותיאטרלי. בשלב מסוים התפרץ למהלך הדיון, החל לצעוק, וציין כי אינו מוכן להישאר באולם בית המשפט. בסיומו לצעוק את הדברים יצא מהאולם. בהמשך חזר והחל לצעוק כי הכל שקרים, הוא פנה ואמר לב"כ המאשימה כי היא רוצחת אותו וכי מדובר ברצח, יצא שוב את האולם מרצונו, ולא חזר.

עדותיו כי סער וכעס נוכח טיפול אנשי הצוות באמו, ורצונו להתסיס ולזעזע את המחלקה מתיישבים היטב עם סערת הנפש במסגרתה שוכנעתי כי צעק ורצה בחמת זעם להגיע אל האחראים על המחלקה, ולהביע בפניהם את מורת רוחו המתמשכת מהטיפול באמו.

הנאשם אף סתר בעדותו מספר פרטים שמסר במשטרה. כך, הוא מסר גרסה כבושה באשר לכך שלמקום הגיעו 2 מאבטחים יחדיו, טענה שלא נטענה בפני עדי התביעה, ואין לה שמץ של אישור בראיות. הנאשם שינה מטענתו במשטרה כי לא היה מגע בינו לבין המאבטח, וכי אם היה מגע הרי שמדובר ב"ליטוף", ואישר כי דחף את המאבטח. גם הטענה כי חיבק את המתלונן "חיבוק חברי" הינה כבושה ולא נטענה בפני המאבטח.

כן אישר הנאשם בעדותו כי שפתו של הנאשם נפגעה, חרף גרסתו במשטרה כי לא הבחין בפגיעה אף שבחן את פני המאבטח.

נוכח המפורט לעיל לא נתתי אמון בגרסת הנאשם והתרשמתי כי הוא נוטה להגזמה, כפי שעשה כאשר טען כי המאבטח הרימו וניער אותו כלולב (ע' 19, ש' 3-4).

בהתאם, אני דוחה גם את טענת הנאשם כי התעודה הרפואית המתעדת פגיעה במאבטח הינה חלק מהתנהלות בית החולים אשר עשה יד אחת עם המאבטח כדי לטייח את האירוע.

13. **לא ניתן לסיים את הכרעת הדין מבלי להתייחס לבקשות החוזרות ונישנות של ההגנה לדחות את הדיונים במטרה לזמן עדי הגנה.** כבר בתאריך 24.4.14 קבע כב' השופט קובו כי ככל שתבקש ההגנה לזמן עדי הגנה באמצעות בית המשפט יהא עליה להגיש בקשה מתאימה לכל הפחות 60 ימים לפני מועד הדיון. בהמשך נדחו מועדי ההוכחות שנקבעו לחודש ספטמבר לבקשת ב"כ הנאשם, ונקבע מועד להבאת הראיות לחודש דצמבר 2014. אלא שיומיים טרם המועד הנדחה, בחודש דצמבר, הגישה ההגנה בקשה למתן צו לקבלת שמות האחיות שעבדו במחלקה הפנימית בבית החולים במועד האירוע, וכתובתן.

בסיום הדיון שהתקיים בחודש דצמבר, ביקש ב"כ הנאשם דחייה נוספת לקבלת רשימת העובדים במשמרת (הנאשם ביקש לקבל את רשימת כל המאושפזים במחלקה ואנשי הקשר שלהם, וכן למנות עבורו רופא אורתופדי שיבחן אם הוא מסוגל לתקוף את המאבטח כפי שנטען). חרף החלטת כב' השופט קובו והדחייה הקודמת לבקשת ההגנה, וחרף ביטול זמנו של בית המשפט סברתי כי על מנת שלא לפגוע בהגנת הנאשם יש מקום להיעתר לבקשת בא כוחו ולהורות לבית החולים להעביר את רשימת אנשי הצוות והמאבטחים שהיו בעת האירוע. מטעם זה בלבד נדחה שוב סיום הבאת הראיות, ונקבע דיון נוסף לחודש פברואר.

בחודש פברואר 2015 נעתרתי לבקשת דחייה נוספת מאותו נימוק ממש, חרף ביטול הזמן המתמשך, ועל מנת שלא לפגוע בהגנת הנאשם. בהמשך שלח בית החולים הודעה ובה רשימת אנשי הצוות הסיעודי וצוות הביטחון אשר טיפלו באירוע.

בדיון שהתקיים בתאריך 22.3.15, ציין ב"כ הנאשם כי שוחח עם חלק מהעדים הפוטנציאליים. לדבריו, חלק מהאנשים עימם שוחח לא זכרו את האירוע, חלק לא ענו לו, וחלק לא רצו לדבר איתו. אחד העדים מסר פרטים כנגד הנאשם.

ב"כ הנאשם ציין כי הסביר לנאשם כי אין צורך בזימון העדים בנסיבות המתוארות, והבהיר כי אינו זקוק לעדים שלא התייצבו. הנאשם ביקש לציין לפרוטוקול כי הוא עומד על כך שיש מקום לזמן את אותם עדים.

נוכח דברים אלו נדחתה עתירת ההגנה לדחייה נוספת של הדיון. נקבע כי מדובר במסע דיג שכן ההגנה כלל אינה יודעת אם העדים שזימונם מתבקש עתידים להיעיד לטובתה, ומה תוכן עדותם. נוכח דברים אלו והדחיות המרובות שניתנו כדי לאפשר להגנה לזמן את עדיה, לא נמצא מקום לשוב ולדחות את הדיון.

סיכום והכרעה

14. כמפורט לעיל נתתי אמון בעדויות עדי התביעה, ואיני נותנת אמון בעדות הנאשם בפניי.

עמוד 6

עדויות עדי התביעה לפיהן הנאשם התפרע במחלקה והיכה את המאבטח מהימנות עלי, ועולות בקנה אחד גם עם התנהגות הנאשם במהלך הדיונים.

טענת ההגנה כי לא מצא חן בעיני המאבטח שהנאשם משוחח עם אחת האחיות, ולכן תפסו בצווארו, גררו לאורך המחלקה והטיחו בריצפה, אינה מתיישבת עם העדויות, וחרף טענות הנאשם כי אנשים רבים הזדעזעו מהאופן בו תקף אותו המאבטח, אף אחד מהם לא הובא למתן עדות, חרף הדחיות המרובות שניתנו למטרה זו ממש.

איני מעלמת מכך שקיימות סתירות מינוריות בעדויות עדי המאשימה, כגון בשאלה באיזו לחי הוכה המאבטח, והאם באמצעות סטירה או אגרוף. אלא שסתירות אלו נובעות מטבע האדם ומקושי לדייק ולתאר בפרטי הפרטים את אותו אירוע, כאשר אנשים שונים מתארים אירוע אשר התרחש באופן לא צפוי לנגד עיניהם. לפיכך איני מוצאת כי בסתירות אלו יש כדי לפגוע בתמונה אשר הצטיירה מהראיות.

15. נוכח המפורט לעיל אני קובעת כי המאשימה הוכיחה את המיוחס לנאשם מעבר לספק סביר, ומרשיעה אותו בכך.

ניתנה היום, י"ד אייר תשע"ה, 03 מאי 2015, במעמד הצדדים

חתימה